

Diana paljastaa: En ole nähnyt Fantomin silmiä!

Kuten tarkkaavaiset lukijat ovat huomanneet, sarjakuvasankari Fantom sai viime keskiviikkona viimeinkin kosituksi pitkäaikaista tyttöystävänsä Dianaa, joka tietysti vastasi myönteisesti.

Tapasimme yksinoikeudella tämän kesän romanttisimman kohuparin pienessä, mutta viehättävässä kyyhkyslakassaan Pääkalloluolassa kesellä Viidakkoa. Aistikkaasti pääkalloilla, solisluilla ja nikamilla sisustettua luolaa koristavat vielä lukemattomat häälähjat, apinain tuomat banaanintertut, liaanit ja akaasianlehdet. Kunniapaikalle lipaston päälle, tuoreen hääkuvan viereen, on asetettu YK:n pääsihteeriltä Kurt Waldheimilta tullut onnittelusähke, jossa tämä paitsi toivottaa parhainta menestystä nuoren parin yhteiselle taipaleelle, myös korrektein sanakääntein pahoittelee sitä, ettei Diana nyt ilmeisesti voikaan astua YK:n ihmisoikeuksien komitean palvelukseen, työhön johon hänet oli valittu satojen hakijoiden joukosta juuri ennen avioliittoa.

— Kurre oli tosiaan vähän murheissaan, ja uskon että hän oli sitä aivan vilpittömästi, sanoo Diana hieman haikeana. — Kurre on nimittäin hyvin vilpittön ihminen, hän jatkaa lämpimästi.

Mutta Diana ei kuitenkaan kadu valintaansa ammatin ja avioliiton välillä. Hänen mielestään kaikkein vilpittömin ihminen maailmassa on Fanttu, kuten hän rakastaaan leikkisästi nimittää. Ja Fanttu tunnustaa hieman punastellen sanovansa Dianaa kotiloissa Dintuksi. Voi niitä nuoria rakastavaisia!

— Naisen on mukavinta elää miehen alaisuudessa, Diana tote-

aa määrätietoisesti. — Olen löytänyt ihmisen rinnalleni, hän sanoo vilkaisten palvovin silmin tuohon maailmankuuluun sankariin, joka puhuu apinain kieltä kuin hevonen. — Ja ihmisen löytäminen varsinkin täällä Viidakossa on jo sinänsä jotakin. Fanttukin sanoo, ettei täällä ole miehiä, pelkkiä apinan jörriköitä vain.

Dinttu on ainoana naisena maailmassa päässyt hieman raotamaan sitä salaperäisyyden verhoa, joka leijuu Fantomin yllä kuin aamusumu. Kuitenkin hänenkin on vielä myönnettävä, että se, mitä tuon kumisukkapukuisen naamioidun miehen mielen syvimmissä sopukoissa liikkuu, tuntee vain tämä itse jos hänkään.

— Mutta kyllä minä siitä vielä otan selvää, Dinttu sanoo silmää iskien.

— Tä, kysäisee Fantom väliin, sillä tiukka naamio painaa hänen korviaan niin, että kuulemisessa on joskus vaikeuksia.

— Rauhoituhan nyt kultaseni, anna minä kerron meistä kaiken, Dinttu lepyttelee Fanttua ja näpätää tätä kevyesti nenänpäähän. Dinttu kertoo, ettei Fanttu ole vielä tottunut oikein haastatteluihin, kun ei ole päässyt lapsesta kouluun eikä nähnyt muutenkaan paljon jetsettiä täällä Viidakossa.

— Mutta eihän koulunkäynti ole ihmiselle tärkeintä, eihän. Pääasia on, että on onnellinen, ja sitä Fanttu kyllä on. Niinkuin tietysti minäkin, Dinttu kujertaa.

Kysyttäessä perhesuunnittelusta nuorikkokin punastuu viehättävästi.

— Ei siitä ole vielä oikein puhuttu, hän tunnustaa. — Mutta kyllä lapsia on tarkoitus laittaa,

jahka Fanttu ensin kehtaa riisua kumipukunsa. Hän on nimittäin niin kamalan ujo, ei uskoisikaan. Kuvitelkaa, en ole vielä nähnyt edes hänen silmiään! Mutta eiväthän silmät ole tärkeintä, kun rakastaa, eiväthän.

Fanttu tunnustaa arvostavansa Dianassa ennen kaikkea tämän kauneutta.

— Mutta eihän kauneus ole tärkeintä, kultaseni, eihän, Dinttu keskeyttää. — Tärkeää on että vaimo osaa jotakin. Minä olen laittanut ruokaakin, vaikkemme yleensä syö kotona. Useimmiten käymme Mombasassa jossaakin kiinalaisravintolassa, mutta joskus tekee mieli nähdä rahvastakin ja silloin menemme johonkin aivan tavalliseen japanilaiseen kansanpaikkaan.

— Vaikka ei kiinalainen ravintola kyllä ole tärkeintä avioliitossa, eihän, Dinttu sanoo vakavasti. — Koti minulle on kaikki kaikessa, ja tietysti Fanttu.

Jätämme onnelliset suunnittelemaan häämatkaansa posketinosta hehkuen. Emme häiritse enempää, sillä matka Nykiin vaatii paljon valmisteluja, kuten kaikki Nykissä käyneet tietävät. Sitä paitsi Fantomin ja Dianan elämä on viime aikoina muuttunut suuresti, eli kuten nuori rouva sanoo, kaikki on pääläellaan. Hänen mielestään ei kuitenkaan ole tärkeintä, että kaikki on pääläellaan. Tottuminen kaikkeen uuteen ja uskomattomaan, toistensa suvaitsemisen ja kunnioittamisen, todella syvän tunteen oppiminen vaatii aikansa. Jättäkäämme heille sitä.